

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inleiding

Wie ik ben...

Ik ben Martin, geboren in Harlingen in het jaar 1987. Wonend in een klein dorpje in Friesland. Zelfstandig verpleegkundige, getrouwd, (stief)kindjes en een legioen aan dieren.

Volgens mijn omgeving ben ik sociaal bewogen, meestal aangenaam gezelschap, ook wel eens niet natuurlijk, maar verder volkomen normaal, tenminste... voor de buitenwereld.

In de komende pagina's neem ik je graag mee in mijn wereld, waarin langzaam duidelijk wordt wie ik werkelijk ben, of beter gezegd: wie ik was... door leuke en minder leuke tijden, problemen, worstelingen. Maar vooral wil ik een eerlijk verhaal vertellen, op waarheid gebaseerd, ongecensureerd. Voor de één misschien herkenbaar, voor de ander ondenkbaar, maar bovenal mijn levensverhaal wat ik graag wil delen.

Dit schrijf ik niet voor aandacht of medelijden, maar vooral om anderen te ondersteunen. Om te laten weten dat bepaalde gevoelens niet betekenen dat je gek bent, en om handvaten aan te reiken voor mensen die net aan dit proces beginnen of twijfelen aan hun gevoelens.

Het kan natuurlijk ook zijn dat je dit leest uit pure nieuwsgierigheid of om antwoord te krijgen op de vraag wie Martin nu eigenlijk is (geweest). Om welke reden dan ook.... laat mij je meenemen in mijn wereld.

Inhoud

- Inleiding
- 1987
- Basisschool
- VMBO
- MBO
- Verliefd worden
- Het punt van....
- De brief
- Aanmelding Ziekenhuis
- “Hij is een Zij”
- In behandeling
- Mijn gezin
- Kinderwens
- Terugblik
- Dankwoord

1987

Het begint op 23 mei in het ziekenhuis van Harlingen, waar ik het eerste levenslicht zie als derde kind in ons gezin.

Ik heb twee oudere broers, of eigenlijk 'halfjes' uit een eerder huwelijk van mijn moeder.

Om 8.05 kom ik als gezonde meid van 8.5 pond ter wereld en krijg ik de namen Marringje Sophia, vernoemd naar de moeder van mijn moeder.

Ik weet niet hoe andere ouders reageren als ze hun kindje voor het eerst in hun armen sluiten, maar ik denk dat mijn moeder de kroon spant met de uitspraak: "Een meid?! Wat moet ik met een meid?!"

De zwangerschap voelde als de voorgaande en mijn moeder was er dan ook stellig van overtuigd dat ik haar derde zoon zou worden, maar niets bleek dus minder waar.

Al snel mocht ik naar huis en groeide op zoals alle baby's opgroeien: slapen, eten, huilen en volle luiers produceren. Ik groeide en ontwikkelde mij volgens het boekje.

Als ik terugkijk naar oude foto's zie ik een vrolijke baby, omringd door trotse ouders, broers, opa en oma's, ooms en tantes en verdere familie en vrienden. Precies zoals het hoort te zijn.

Naarmate ik doorblader in mijn fotoalbum, zie ik de vrolijke baby veranderen in een peuter. Een rokje of jurkje aan, half lang haar, grote kijkers en altijd in het gezelschap van één of meerdere knuffeldieren. Ik zie ook foto's voorbijkomen van mezelf in een oud kloffie op klompjes, samen met opa aan het werk op de boerderij waar wij destijds woonden.

Achteraf hoor ik mijn moeder vertellen hoe ik een spijkerbroek verkoos boven een rokje of jurkje vanaf het moment dat ik kon praten. Blijkbaar had ik twee kledingkasten, volgens mijn moeder een 'goede' en een 'foute'. In de 'goede' kast bevonden zich truien, spijkerbroeken en andere vrijetijdskleding. De 'foute' kast bevatte rokjes, jurkjes en andere kleding in met name de kleur roze. Ik mag aan wat ik wil, behalve als we naar de kerk gaan, dan komt de zondagse outfit tevoorschijn en dien ik er vooral uit te zien als een keurig meisje. Het beeld wat ik nu geschetst heb is kenmerkend voor de eerste jaren.

Basisschool

Vanaf mijn vierde jaar ga ik naar de basisschool in het dorp. Een kleine school die moet vechten voor zijn bestaan. Ieder jaar opnieuw is het spannend of het verplichte aantal van 23 leerlingen wordt gehaald om het volgend schooljaar weer de deuren te mogen openen.

Op de basisschool doe ik goed mee en ontwikkel ik mij zoals gewenst. Ik ben een vrolijke kleuter met enkel vriendjes. Buiten schooltijd speel ik vaak met hen in het dorp, of zijn we bij ons thuis op de boerderij te vinden, waar we vooral buiten spelen. Hutten bouwen, in bomen klimmen, slootje springen, mee op de trekker etc.... Voor mij geen barbies of poppen, dat is veel te 'meisjesachtig'.

Meer en meer komt het voor dat mijn moeder mij moet verdedigen, 'het is een meisje hoor'. Vooral in een vreemde omgeving waar mensen mij niet kennen, zoals een openbare toiletgelegenheid of in een kledingzaak bij de meisjeskleding. Mijn moeder moet altijd haar uiterste best doen om mij in nog enigszins meisjesachtige kleding te krijgen. En dat terwijl winkelen absoluut niet haar favoriete bezigheid is! Achteraf begrijp ik beter waarom, en heb ik daar zeker aan bijgedragen. Iedere keer weer met een huilend kind een kledingzaak door worstelen is geen pretje.

Ook ik heb een hekel aan krijsende kinderen als je lekker aan het winkelen bent. Ze worden door één van beide ouders naar een hoek van de zaak gesleurd, krijgen een preek met de bekende, belerende wijsvinger. Van schrik over de plotselinge uitbarsting van de anders zo rustige vader of moeder is het kind abrupt stil. Vervolgens wordt het kind mee terug genomen naar het laatste schap (waar waren we gebleven) en wordt er een nieuwe poging gedaan. Hier begint het hele circus opnieuw totdat de ouders besluiten naar huis te gaan, beide met het humeur van een oorwurm en een kind wat totaal overstuurd is, missie gefaald!! Over enkele dagen zal een nieuwe poging gedaan worden, met frisse moed maar altijd met hetzelfde eindresultaat.

Wat is internet dan tegenwoordig een uitkomst. Zet je kind achter de computer of tablet, scrol met hem of haar door de pagina's, laat ze aanwijzen wat ze leuk vinden, gooi het in het winkelmandje, reken af en wacht op de pakketdienst. Wat

ouders eerst niet, maar later wel beseffen is dat hetzelfde circus als in de winkel, dan thuis gaat plaatsvinden:

“Ik vind het niet mooi” ... “maar je hebt het zelf uitgekozen” ...

“maar het leek op internet veel mooier...” NEXT

“Het zit niet lekker” ... “maar het staat je goed” ... “ja maar, het zit niet lekker...” NEXT

“Deze vind ik mooi, en het zit lekker” ... “ja maar het is al krap, dan moeten we over een paar weken weer” ... “ja maar ik wil deze” ... OKE VOORUIT DAN MAAR!!!

Je hebt in ieder geval bereikt dat je kind de komende weken in nieuwe, nette kleren rondloopt, maar je weet ook dat hetzelfde ritueel zich binnenkort weer zal voordoen, JOEPIE.

Terug naar mijn “ja maar, het is een meisje” verhaal in openbare gelegenheden. De Wehkamp en Neckerman blijken ook voor mijn moeder een uitkomst. In die tijd hadden we nog geen computer of tablet, laat staan internet. Het betekende bladeren door dikke gidsen van een aantal honderden pagina’s, maar mijn moeder was ermee geholpen zodat ze niet iedere keer hetzelfde drama in een kledingwinkel hoefde te doorstaan.

Er was nog een ander probleem met openbare gelegenheden en kleding, namelijk het schoolzwemmen, destijds een vast onderdeel van de basisschool. Ik deed hier met plezier aan mee, ik vond water heerlijk. Als het kon zwom ik zo vaak mogelijk.... in zwembroek!

Mijn omgeving accepteerde dit, wisten niet beter of dachten er verder niet bij na, en het maakt immers voor kinderen nog niet veel uit, totdat je ouder wordt.

De puberteit kwam in zicht en daarmee ook de verandering van mijn lichaam. Ik diende voortaan in badpak of bikini in het zwembad te verschijnen. Zelf begreep ik alle ophef niet, het was toch goed zo?! Ik bewonder mijn moeder om haar geduld en doorzettingsvermogen, want uiteindelijk verscheen ik in een keurig zwart badpak. Ik heb mij nog nooit zo bekeken gevoeld! Het paste totaal niet bij mij. Mensen zagen mij als jongen, prima, maar een jongen in een badpak, daar draai je toch je hoofd even voor om. Mensen reageerden onwennig. Het werd steeds ongemakkelijker voor mij. Ik paste duidelijk niet in het gewone plaatje. “Ja maar, ik ben een meisje hoor”.